

Adevărata viță

Verset călăuzitor: Ioan 15.1-8

Ioan 15.1-8: Eu sunt viță cea adevărată și Tatăl Meu este viticultorul. Pe orice mlădiță în Mine care nu aduce rod, o îndepărtează; și pe oricare aduce rod, o curăță, ca să aducă mai mult rod. Deja voi sunteți curați, datorită Cuvântului pe care vi l-am spus. Rămâneți în Mine și Eu în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce rod, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt viță, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce mult rod; pentru că fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ei le adună și le aruncă în foc și sunt arse. Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face. În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenici.

Capitolele 13 până la 16 din evanghelia după Ioan constituie o parte deosebită a acestei cărți. Ele ne redau discuția Domnului cu ucenicii Săi în camera de sus din noaptea trădării Sale. Acest pasaj se împarte la rândul lui în două părți. Capitolele 13 și 14 sunt caracterizate prin har. Domnul făgăduiește să revină, să trimită Apărătorul, să Se reveleze pe Sine Însuși lor și să le dea pacea Lui. Capitolele 15 și 16 accentuează mai mult responsabilitatea. Aceasta se vede foarte clar din parabola despre viță de vie și mlădițe. Hristos Se denumește Însuși ca adevărata viță, Tatăl Său este viticultorul.

În vechiul legământ Israel a fost denumit via lui Dumnezeu. Iehova a adus o viță din Egipt, a alungat națiunile și a sădit-o (Psalmul 80.8). El a dovedit multă purtare de grijă răbdătoare față de această viță și i-a acordat multe drepturi privilegiate, dar care a fost rezultatul? „De ce, când Mă așteptam să facă struguri, a făcut struguri sălbatici?” (Isaia 5.4). Israel, omul după carne, a eșuat; privilegiile și avantajele nu au adus nimic bun acolo unde totul era rău și stricat. Cât de des le-a vorbit Iehova! Cât de răbdător i-a suportat și i-a așteptat! Însă totul a fost în zadar: Israel era o vie neroditoare, nefolositoare. Când Hristos a venit în ai Săi, El nu a găsit idolatrie ca în zilele rele ale împăraților; El a găsit religie, și anume în cantitate mare. Niciunde nu citim ceva despre faptul că rămășița restabilită ar fi alunecat în căile vechi idolatre ale părinților lor; însă când a venit Mesia, El i-a găsit căzuți într-un formalism rece, mort. Zilele de sărbătoare erau ținute, se aduceau jertfe, dar unde era rodul pentru Dumnezeu? Vai de Israel!

De aceea Domnul Isus a luat oarecum locul lui Israel (adus de Dumnezeu din Egipt, așa cum a fost cu poporul; Matei 2.15; Osea 11.1). Istoria lui Israel a început încă o dată din nou, prin aceea că El spune: „Eu sunt adevărata viță”. Același principiu vedem în Isaia 49. Iehova nu Se adresează acolo națiunii, ci lui Hristos: „Tu ești robul Meu, Israel, în care Mă voi glorifica” (Isaia 49.3). Chiar dacă Israel a eșuat, El nu va eșua, ci va da naștere la rod bogat și prețios pe o scenă unde viticultorul divin până atunci a căutat zadarnic rod.

Însă vița are și mlădițe. Acestea sunt ucenicii și realmente și toți aceia care au venit în legătură cu Hristos și mărturisesc Numele Lui. Există o diferență enormă între mântuire și aducerea de rod, între mlădiță și viță și între un mădular al trupului lui Hristos. Să nu recunoști această diferență înseamnă să pierzi învățătura din Ioan 15, și, ceea ce este și mai grav, periclitează pacea și odihna conștiinței, la care sunt îndreptățiți cei care se bazează pe Hristos și lucrarea Sa. Dacă meditez la mântuire, atunci mă gândesc la har; dar dacă aducerea de rod stă înaintea inimii mele, atunci mă gândesc la responsabilitate. Fiecare mlădiță din El trebuie să aducă rod, numai atunci ea se dovedește a fi un ucenic al Său; și rodul poate lua naștere numai ca rezultat al rămânerii în El. Ce am fi noi fără El? „Fără Mine nu puteți face nimic.” De aceea suntem mereu învățați cu privire la necesitatea de a rămâne dependenți de El. Este treaba noastră să ne bazăm pe El și să ne sprijinim pe plinătatea harului Său, pentru ca omul nou să se poată dezvolta în puterea Duhului Sfânt. Dorința Lui este „mult rod”, nu aici puțin și acolo puțin; trebuie să se vadă deja acum ceva din aducerea permanentă de roadă în glorie în prezența Sa (Apocalipsa 22.2).

Prin aceasta Tatăl va fi glorificat, și noi umblăm în savurarea conștientă a dragostei Lui și păzim și împlinim poruncile lui Hristos. Mâna Tatălui este peste ai Săi întotdeauna în dragoste, ca să înmulțească aducerea lor de rod: „Orice mlădiță, care aduce rod, o curăță, ca să aducă mai mult rod.” Curățirea este deseori neplăcută și este însoțită de dureri, și noi suntem înclinați să nu recunoaștem intențiile divine în această privință, atunci când avem parte personal de curățire; însă în toate este dragostea care rânduiește aceasta spre glorificarea lui Dumnezeu și bunăstarea sufletului. În înlăuntrul nostru încolțesc lucruri care se pot dezvolta în taină și crește și de care noi probabil nu suntem conștienți; dacă s-ar permite ca aceste lucruri să se poată dezvolta, progresul nostru în asemănarea morală cu chipul lui Hristos s-ar amâna serios. Noi stăm sub supravegherea atentă a viticultorului (a agricultorului). Sfinții sunt ogorul lui Dumnezeu (1 Corinteni 3.9); și cuțitul pentru circumcizie este folosit în har și dragoste. Acțiune prețioasă! Ea este necesară din cauza inimii noastre înșelătoare pe drumul nostru prin scena actuală.

Dar nu toate mlădițele sunt și născute din nou, căci aici mărturisirea și nu viața este decisivă; veridicitatea mărturisirii se arată în roadă: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7.16). De aceea Domnul spune în continuare: „Dacă cineva nu rămâne în Mine, este aruncat afară ca mlădița și se usucă; și ele sunt adunate și aruncate în foc și ard” (Ioan 15.6). Observă că vorbirea este la modul foarte general: „Dacă *cineva* ...” Domnul nu spune aici celor unsprezece „voi”, ca în Ioan 15.4,5, căci nu era nici o îndoială cu privire la veridicitatea lor. El Însuși tocmai i-a numit curați „datorită cuvântului” (Ioan 15.3). La spălarea picioarelor în capitolul 13 El a spus categoric: „Voi sunteți curați, dar nu toți”, căci în momentul acela Iuda Iscarioteanul era între ei. Între timp însă trădătorul ieșise afară și toți cei rămași erau ucenici veritabili, chiar dacă și ei au ratat de multe ori. Iuda Iscarioteanul este un exemplu pentru categoria de oameni despre care Domnul vorbește aici: el nu a rămas în El, și aceasta a fost spre pierderea și pieirea lui veșnică. Alții găsim în Ioan 6.60: vorbirea Domnului era prea „grea” pentru ei; ei s-au întors înapoi și nu au mai umblat cu El, cu toate că El, și numai El, avea cuvintele vieții veșnice!

Probabil sunt folositoare exprimările „dacă” ale Sfintei Scripturi. Ele nu trebuie să trezească îndoială în credincios, în nici un caz nu acesta este țelul Duhului, ci ele vor să ceară și să verifice pe cei care mărturisesc Numele Domnului. Acolo unde planurile divine sunt prezentate, ca în epistola către Efeseni, nu se găsește nici un „dacă”, căci acolo totul este de la Dumnezeu. Însă acolo unde responsabilitatea omenească stă pe primul plan, ca în epistola către Coloseni și în epistola către Evrei, el este folosit mereu prin Duhul Sfânt în chip serios. Este o folosire potrivită și corectă a acestor atenționări, dar este și un abuz rău, care trezește îndoială în sufletul neconsolidat.

Titlul original: „Der wahre Weinstock“

din *Hilfe und Nahrung*, 1994, pag. 270-272.

Titlul original în engleză: „The true Vine“

din *The Bible Treasury*, 1894, vol. 20, pag. 150-152.